

SUPERHRDINA ZE ZÁKLADKY

ILUSTROVAL
CORY THOMAS

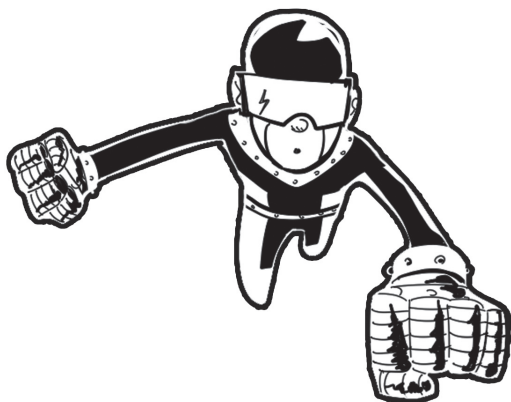
JAMES PATTERSON

a Chris Tebbets

albatros

ALBATROS

SUPERHRDINA ZE ZÁKLADKY

JAMES PATTERSON

A CHRIS TEBBETTS

ILUSTRACE CORY THOMAS

ALBATROS

Přeložil Milan Žáček

Copyright © 2015 by James Patterson

Illustrations by Cory Thomas

Translation © Milan Žáček, 2015

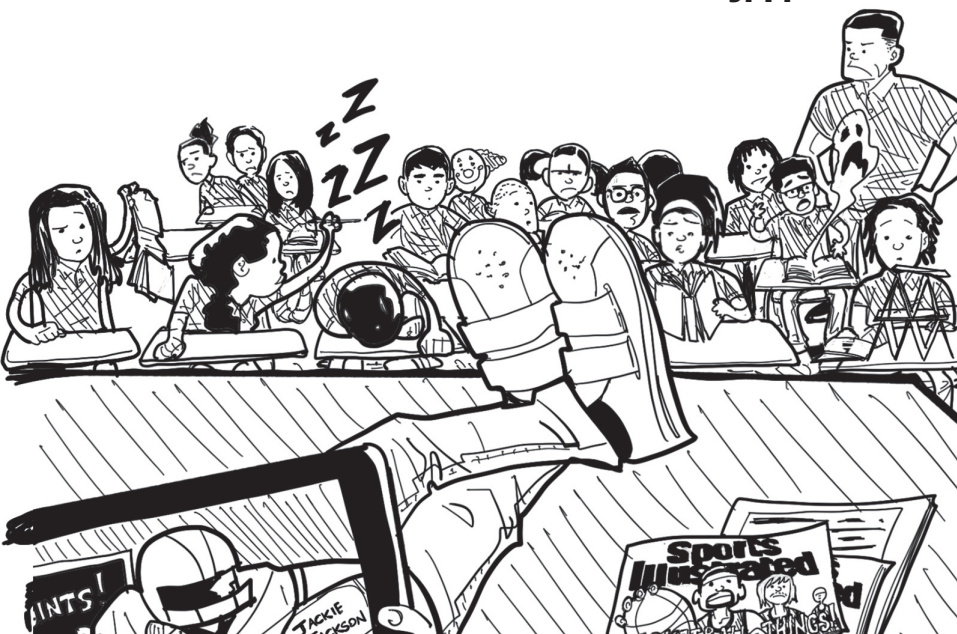
This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

ISBN 978-80-00-04017-2

**PRO DĚTI Z PAHOKEE, BELLE GRADE
A VŠECH „BAHENNÍCH MĚST“
NA JIŽNÍ FLORIDĚ**

– J. P.

JÁ JSEM NEREZZÁK

DOŠLO K LOUPEŽI

ZATÍMCO JSTE
V NOCI SPALI
VE SVĚ VYHRÁTE
POSTELI ...

... JÁ JSEM NA
POTOMAC AVENUE
DÁVAL NAKLÁDAČKU
BANDĚ RÁDOBYDRSŇÁKŮ

TAK
KDO,
DAL?

DÍKY
NEREZÁKŮ!

NENÍ ZAČ.
JE TO MOJE
PRÁCE.

SWISTI!

POTŘEBUJÍ
POMOC!!!!

ZATÍMCO SE VÁM ZDÁLO O NOVÉM
XBOXU, KTERÝ TŘEBA DOSTANETE
K NAROZKÁM...

...JÁ VSEM V ANACOSTIA
PARKU ZACHRAŇOVAL
RODINKU PŘED UTRZUTÍM!

TY SEŠ
NEREZZÁK?

NO,
VELIKONOČNÍ
ZAJÍČEK
NEJSEM

A NEŽ BUDÍK VŮBEC
NAPADLO ZVONIT...

...VŽ JSEM NA ULICI
KÓČCE ZACHRAŇOVAL
JEDEN Z DEVĚTI ŽIVOTŮ.

BRNKAČKA.

MĀU.

JE PO MNĚ POJMENOVANÝ
JEDEN KOTIKS A KANYE PO MNĚ
VE SVĚM MIXU NAZVAL JEDNU
SKLADBU. A JEDEN FILM...

OCELOVÁ PĚST

JIŽ BRZY V KINECH

SCĚNAŘ KENNY WRIGHT

ZATÍM...

DVAKRÁT JSEM SEJMU
GENERAĻA ZODA,
V PĚSTNÍM SOUBOJI
ZDOLAL LOKIHO
A V ŠACHU PORAZIL
DARTHA VADERA.

ŠACHMAT,
VADERE!

KONČÍM. STĚHUJI
SE DO NĚJAKÉ
VZDÁLENÉ GALAXIE.
PADÁM ODSUD!

JMENUJU
SE

HERKULAK

ZHASNI
TO
SVĚTLO!

MOJE SKUTEČNÉ JÁ

Dnes nejsem, já, Nerezzák, ve své kůži. Dnes je první školní den na základní škole Union, a abych pravdu řekl, mám trochu nahnáno.

Nesmějte se. Moje škola je mnohem horší než vaše škola. To mi věřte.

Ve skutečném životě jsem mírný, uhlazený, pohodový Kenny Wright. A jak už jste možná

pochopili, Nerezzák existuje jen v mojí šílené, popletené představivosti.

Superhrdinové nejsou skuteční. Vím to. Ale ukažte mi kluka, který si nikdy nepřál létat jako Superman, běhat jako Flash nebo vyvádět v superkombiněze Iron Mana... a já vám ukážu kluka, který lže, až se mu od masky práší.

Proto jsem si vymyslel Nerezzáka. Teda ve své hlavě. Protože šance, že se stanu superhrdinou, je asi stejně velká,

jako že želva vyhraje sprint na sto metrů. A jediné souboje, které vyhrávám, se odehrávají na šachovnici.

Nerezzák, to je něco úplně jiného.

Moc mi nepomáhá ani to, že mě moje babička Hope, tvrdohlavá jako mezek, chce vodit do školy. (Dal jsem jí přezdívku Bejbyčka. Ona sama mi říká Kennethe, ale vy mi klidně říkejte Kenny.)

Bejbyčce jsem vysvětlil, že už jsem šesták. Je totálně trapný dorazit první den do školy po boku s prarodičem. Všichni si hned myslí, že jsem magor. No, možná ne úplně *zavrženíhodný* podivín, ale určitě nejsem „hustej týpek“. Znáte hustý týpky; holky je zbožňují, kluci chtějí být jako oni. Ale zkuste to vysvětlit Bejbyčce. Možná není nedoslýchavá, ale určitě si umí někdy stát na vedení, jestli víte, jak to myslím. A taky má na všechno svůj NÁZOR.

Ale nechávejte mě špatně. Bejbyčku chovám v šílené úctě. Dobře se o mě stará a já se snažím dělat to samé pro ni. Taky dělá ten nejlepší broskvový překládaný koláč, jaký jste kdy jedli.

Problém je v tom, že jsem ze začátku šesté třídy pekelně nervózní. Nervózní tak, že si snad hodím šavli na boty. Kluky jako já můžou na škole typu Union ostatní roznést na kopytech.

Ale toho si Bejbyčka nevšímá. Musím uznat, že na drobnou starou paní je hodně srdnatá. Ničeho se nebojí. Někdy mě napadá, jestli se po nocích nevěnuje smíšenému bojovému umění. Hele, ono je to klidně možné. Teď si vykračuje po Martin Luther King Avenue, mluví se mnou o známkách a velkých očekáváních a já se přitom snažím udržet v žaludku snídani a vymyslet, jak to tenhle den ve škole překlepu.

V takových chvílích bych v sobě trochu ubral z Kennyho a hodně přidal z Nerezzáka.

NAROVNEJ SE,
KENNETHE.

NEHRB SE.

V ŠESTÉ TRÍDĚ
OD TEBE OČEKÁVAM
VELKÉ VĚCI,
MLADÝ MUŽI.

ZVEDEJ TY
NOHY, KENNETHE.

BEZ OBAV,
KÁČKO, KRYJU TI
ZA'DA.

VÍTEJTE NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE UNION

V naší čtvrti je moje škola známá jako Pevnost Union. To kvůli těm šíleně přísným vojenským pravidlům, která tam panují.

Všichni žáci do školy vcházejí přesně v 7:50.

Všichni žáci se při vstupu prokazují průkazkou.

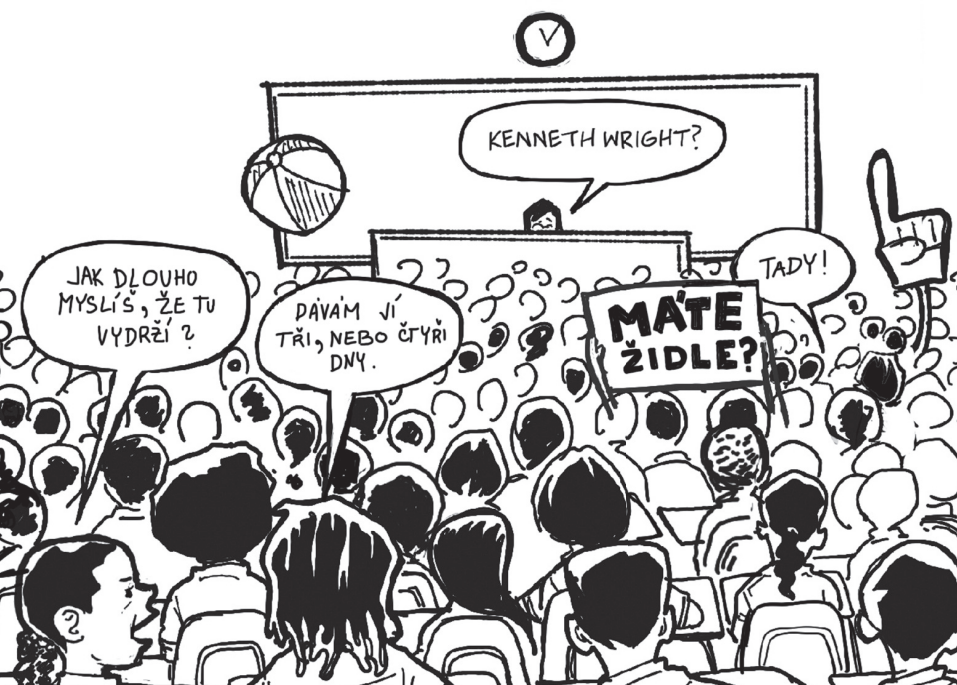
Všichni žáci při vstupu nechají ochranku nahlédnout do batohů.

A to jsme jen u vchodu. Věřím, že by trvalo kratší dobu projít špičkovou letištní kontrolou s lýtka obvázanými výbušninami. Tohle je strašný úlet. A tímhle musím procházet každý pitomý den.

Když za sebou nechám ochranku, zjistím, že moje třída nemá ani opravdová okna. Tam, kde někdo přes léto rozbil všechny tabulky, jsou teď jen plechové pláty.

A taky je ve třídě docela plno. Na tohle je i slovo „nával“ příliš slabé. Fakt.

Po zjištění docházky nás naše třídní, paní Greenová, provede po škole a ukazuje nám, kde co je.

Dole v přízemí je knihovna velká asi jako skříň. Je tam jeden vozík na kolečkách se dvěma počítači pro celou školu. A na stěně taky několik zkrabacených, starých plakátů s prezidentem Obamou, Martinem Lutherem Kingem a Rosou Parksovou. Vypadají na nich smutně a unaveně, což by asi neměli. Možná se sem stavím někdy pozdě v noci a pověším tu pár plakátů Malcolma X, Marcuse Garveyho a Sojourner Truthové. Jo, přesně tak.

Paní Greenová nám ukazuje jídelnu. Já se jí pak zeptám, kde je tělocvična, ale ona jen pokrčí rameny.

„Tělocvičnu mají na střední,“ odpoví. „Tady na základní škole máme jen kus parkoviště. Někdy vodíme žáky do parku o kus dál na ulici.“

VOLA'M
NEREZZAKA.
PŘIŠŤ SEM,
KÁMO.

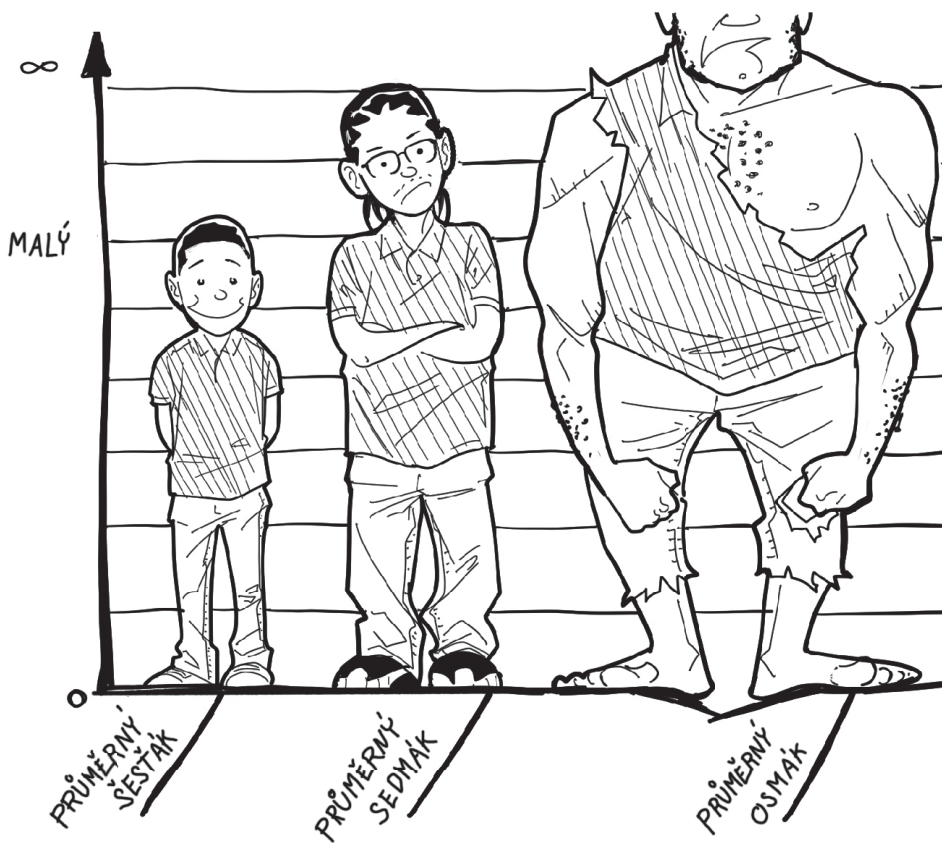
ZACHRÁNIT SVĚT BYLA
HRAČKA, ALE MOŽNÁ BUDU
MUSET POSLAT SMS
BATMANOVI, ABY MI PŘIŠEL
POMOCT S TÍMHE
SMĚTAKEM.

NO TY JO!

DNES JSEM
TEPRVE ZAČALA
A UŽ KONČÍM.

A to jsem ještě nemluvil o svých spolužácích.

Šestá třída je v Unionu v prvním patře. Sedmá třída je ve druhém patře. A osmá třída je ve třetím patře. Jinak řečeno, čím výš se dostáváte, tím nebezpečnější to je. Protože osmáci... Vedle těch se nemůžu vůbec postavit... Protože ti vám někdy dokážou nahnat trochu strach — ne, řeknu to jinak, ti vás někdy můžou vyděsit k smrti. Asi tak polovina kluků už má plnovous a viděl jsem i minimálně tři holky s poctivými kníry. Nekecám.

Věřte mi, nedopusťte, aby vás přistihli samotného ve třetím patře.

Nebo na schodišti.

A rozhodně ne na záchodech. Na záchodech *nikdy*. Už jsem došel k rozhodnutí, že jestli si budu muset někdy odskočit, udělám to až na střední. Počůrat se do kalhot nevypadá dobře, ale víte jak, někdy v životě, zvláště v životě na základce Union, musí člověk počítat se všemi možnostmi. Takže bacha.

A popřejte mi hodně štěstí. Myslím, že ho budu potřebovat.

4

MŮJ MALIČKÝ PROBLÉM

První vyučovací hodina. Dějepis s Hillcoatem. Vstoupí do třídy, napíše svoje jméno na tabuli a pak nám řekne, abychom si otevřeli učebnice.

„Začněte číst. A čtete, dokud nezazvoní. Nikdo nesmí odcházet na záchod a prosím vás, ať budete dělat cokoli, nevyrušujte mě. Díky, mládeži.“ Potom se posadí ke stolu, podepře si zablácené boty a začne si na iPadu prohlížet sportovní stránky.

Jsem si poměrně jistý, že se na základní škole Union najdou dobří učitelé. Možná dokonce vynikající učitelé — ti, se kterými je zábava a kteří vážně chtějí, abyste ze sebe dostali to nejlepší.

Hillcoat mezi ně ale nepatří. Je to flákač, loser: nemožnej, a zbytečnej člověk. Nebo někdo, kdo se oblíká jako šašek. Přesně to je Hillcoat. Loser na miliontou. Vypadá, jako by vylezl ze špatnýho filmu někdy z roku 1984. Vypadá jak otrapa. Totální otrapa.

Navíc mám do dějepisu tak starou učebnici, že už je *sama skoro muzejní kousek*. Jako by ji používaly už děti George Washingtona, když chodily na základku. Pohromadě drží už jen díky staré, zažloutlé lepicí pásce. Ale myslím, že Hillcoat o tom neví ani to neřeší.

Tohle je další problém na Unionu. Není tady vždycky dost míst, kam si sednout. Ve třídě, kde se učí dějepis, je pětadvacet lavic a osmadvacet žáků.

Vlastně už je jich *devětadvacet*, protože se právě přivalil i Tiny Simpkins.

Tinyho znám od nás. Pořád vymýšlí nějaké lumpárny. Je vyšší, než by normální šesták měl být — měří 188 centimetrů na výšku a málem stejně tolik na šířku. Taky má čtyři starší bratry: Tommyho, Terrella, Tonyho a Thea.

Theo hraje rugby za Howardovu univerzitu, na pozici středního linebackera. Jestli zvládne svoji výbušnou povahu, mohl by to dokonce dotáhnout i na profesionála. Terrell a Tommy hrají rugby za střední školu Union a Tony hraje samozřejmě u nás za osmáky. Všichni mají navíc problémy se záchvaty vzteku. Bratři Simpkinsovi nejsou žádná ořezávátka. Když některého z nich uvidíte, že se k vám blíží, uděláte nejlíp, když ustrnete jako chameleon a budete doufat, že dokážete splynout s poštovní schránkou nebo kandelábrem, protože kdyby vás uviděli, může s vámi být amen. Vážně. Nekecám, tihle dají lidem nakládačku jen tak pro nic za nic — ze *srandy*!

„Tak co, babiččin mazánku?“ nadhodí Tiny. Vždycky mi tak říká, což je jen jeden z důvodů, proč ho nemůžu vystát.

„Copak, Tiny?“ odseknu.

„Hele, kámo,“ opáčí a přistoupí ke mně. „*Tak co?*“

A pak mi to dojde. On se mě neptá, jak se mám. On mi říká: *Vypadni z té židle, nebo uvidíš.*

A mě napadá—

Víte, kluci jako Tiny se strašně rádi navázejí do kluků jako já. Vždycky jim chci říct: „Hej, já nemůžu za to, že dostávám dobré známky, tak si dej odchod.“ (Ona za to může vlastně Bejbyčka. Ta mě nutí dělat *všechny* úkoly a to *pořád dokola*.) Ale už dávno mi došlo, že budu mít větší šanci dožít se střední, když budu dělat tři věci: dál se pořádně snažit

ve škole, nemluvit o svých známkách a nezavdávat klukům jako Tiny sebemenší důvod se do mě pouštět.

Takže naopak to chodí spíš nějak takhle—
Protože co si budeme nalhávat. Na rozdíl od Nerezáka nemám proti lidem jako Tiny Simpkins žádnou šanci.

A nikdy mít nebudu.

ÚTOK ZE ZÁLOHY

Zábava nekončí ani v 15:15. Po posledním zazvonění na mě ze zálohy zaútočí Bejbyčka.

No, tak úplně ze zálohy to není, protože jsem věděl, že přijde. Víte, babička sama bývala učitelka. Na veřejných školách strávila šedesát jedna let — a pokud vás tohle nezocelí, tak už vás nezocelí nic.

Teď už jen doučuje děti, které to potřebují. A to se děje hned po poslední vyučovací hodině, tři dny v týdnu. A znamená to, že na ni musím čekat, jednu hodinu každé pondělí, středu a pátek. Stejně jako loni ještě na prvním stupni, a předloni taky. A ještě rok předtím.

Někdy si dělám úkoly nebo si čtu knížku. Někdy se mnou čeká můj kamarád Arthur Wong, stejně jako dneska. Arthur má rád stejné věci jako já. Má úžasnou sbírku komiksů a šachy mu jdou stejně dobře jako mně. Jednou z nás budou šampioni a budeme hrát na světových turnajích.

Zatím to nandáváme aspoň jeden druhému.

Možná to tak nevypadá, ale šachy jsou válka.

Dvě armády, co jdou do čelního střetu, a jen jedna z nich přežije. Já o svých figurkách přemýšlím jako o superhrdinech nebo Lize spravedlnosti. Každá figurka má své vlastní superschopnosti. Jezdci se umějí zneviditelnit a dostat nepozorovaně za roh. Střelci jsou vyrobení z gumy a dokážou se vším prosmeknout. Dámy mají nadpřirozenou sílu. A tak dále.

Takže ve skutečnosti zůstat ve škole *po škole* není tak hrozný. Zvlášť když je tam se mnou i Arthur.

Až na to že... Víte, kdo ještě taky zůstává ve škole? Ti, co jsou opravdu *po škole*. Poškoláci. A to bývají většinou právě ti, o kterých jsem teď mluvil — ti, co mi nadávají do babiččina mazánka a dávají mi na chodbě pořádné rány do ledvin, když se nikdo nedívá. Což se na naší škole děje skoro pořád.

Takže, když teď vidím, jak se zpoza rohu šine Ray-Ray Powell, ani trochu mě to nepřekvapí

Ray-Ray se ostatním surovcům nepodobá. Není extra velký ani extra silný, ani z něj nijak zvlášť nejde hrůza. Je jen extra protivný.

A pořád — a to pořád — žebrá o jídlo.

„Co děláte, kluci?“ zeptá se. Už z páté třídy ví, že po škole obvykle mívám něco dobrého k svačině. Proto je taky tady.

Dnes mám Bejbyččiny domácí sušenky s kousky čokolády. Už jsem dal jednu Arthurovi, ale jen co jsem uviděl blížít se Ray-Raye, schoval jsem je

„Zmiz, Ray-Rayi,“ řeknu mu. „Nemáš být po škole nebo tak něco?“

„Dneska ne,“ odpoví Ray-Ray.

Arthur mezitím posune jezdcem a vezme mi pěšce. Nevadí mi to. Mám určitý herní plán. Mám ho vždycky. U šachů musíte myslet tak daleko dopředu, jak vám to jen mozek dovolí.

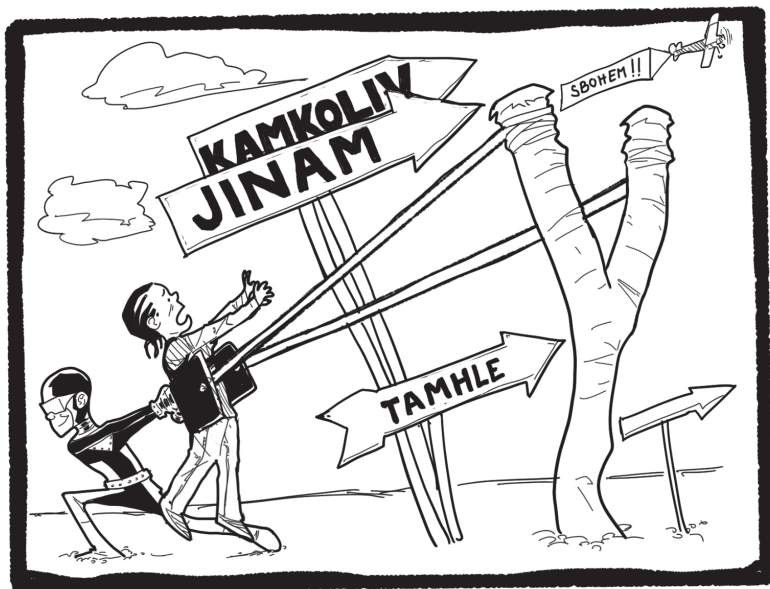
„Proč je ta figurka větší než ostatní?“ zeptá se Ray-Ray a ukáže na mého krále.

„Protože je to král,“ řeknu mu. „Nech ho na pokoji.“

Ale Ray-Ray ho stejně zvedne.

„Super,“ řekne. „Černý král. O toho tady jde!“

„Vrať ho!“ zakřičím na něj, což je chyba. Jakmile Ray-Ray zjistí, že vám na něčem záleží, hned dostane neodolatelnou chuť vás kvůli tomu začít otravovat. A já si pomyslím—

Natáhnu pro krále ruku, ale Ray-Ray sebou ani nehne. Má mě v hrsti. Ví, že se k němu nepřiblížím.

„Co za to?“ zeptá se a podívá se na můj batoh, jako by měl rentgenový pohled a viděl skrz látku přímo na sušenky.

Jsou to Arthurovy šachy. Nechci, aby přišel o svého krále. Takže vytáhnu jednu sušenku. „Tahle je poslední. Víc nemám,“ řeknu. To ale není pravda.

Ray-Ray mi vrátí krále a celou sušenku naráz zhltně.

„Ty jo,“ pronese s plnou pusou. „Pěkně to máš zařízený, babiččin mazánku. Ta tě zásobuje!“

„Neříkej mi tak.“

„Hele, s tímhle žadoněním na mě nechod'. Sám víš, co seš zač, troubo.“

„Už jsi skončil?“ zeptám se.

Před odchodem si ještě vytřepe drobty z trička. Přímo na šachovnici. „Měj se, Wongu,“ řekne. „Měj se, babiččin mazánku.“

Potom hrdě a vznešeně odkráčí, jako by mu nesmrděly lejna. Ale rozhodně smrdí — a to doslova. Smrdí jako tchoř! Podívám se mu na boty a všimnu si, že stoupl do pořádného psího nadělení. Nějakým záhadným způsobem si toho ještě nevšiml, ale nic neříkám. Tohle je karma, zlato. Když jednáš s lidmi jako s lejny, sám se jich dočkáš. A v pořádném množství.

V dvojnásobném množství.

„Víš, jak to s ním je, on se bude vracet pořád,“ nadhodí Arthur. „Jako zatoulaná kočka.“

„No a co,“ řeknu. Ray-Raye se nebojím. „Jednoho dne toho pitomce sejmu. Uvidíš.“ Ale abych pravdu řekl, rvaček se bojím. Nikdo mi ještě nepředvedl, jak se mám správně prát, a zrovna od babičky se tuhle věc nedozvíte.

„Hlavně když mi dá Ray-Ray definitivně pokoj,“
dodám.

Položím krále zpátky na šachovnici, kam patří.
Potom posunu střelce o tři políčka a podívám se
na Arthura.

„No teda,“ hvízdne.

„Šach-mat,“ já na to.

ČIŠTĚNÍ ULIC

V 16:15 se u hlavního vchodu setkávám s Bejbyčkou. Odevzdá na vrátnici propustku a vyjdeme ven.

První zastávka: Rickyho obchod, kde nakoupíme párky, papriky a cibule. Bejbyčka mi k večeři udělá moje oblíbené zapékané bagety.

„Tak jaký byl váš první den na druhém stupni, pane školáku?“ zeptá se mě za chůze.

„V pohodě,“ odpovím.

„Cože? To by přece vydalo málem na celý román,“ řekne, „a ne na dvě slova. Určitě to dokážeš líp.“

Jenže já nechci, aby si Bejbyčka dělala starosti. Čím víc toho o Tinym a Ray-Rayovi a o tom, že se neumím ubránit, bude vědět, tím větší starosti si bude dělat.

A tím víc mě bude hlídat.

A tím víc mi budou všichni říkat, že jsem babiččin mazánek.

A o to víc to pro mě bude ve škole těžší.

Chápete?

Takže Bejbyčce řeknu jen, jaké jsme měli hodiny, jaké máme učitele a co jsme měli k obědu. A tak.

Bejbyčka už má svých starostí beztak dost. Máme jen jeden druhého a ve Washingtonu nebydlíme v té úplně nejlepší čtvrti. Teď přímo před námi na nároží postávají dva pochybní týpci. Vidím, jak si vyměňují peníze a ještě nějaké neidentifikovatelné předměty v plastových uzavíratelných sáčkách, a to tak rychle, jako by byli kouzelníci. Bejbyčka a já si hledíme svého a nezastavujeme se.

Vím, že jim chce říct, aby se svými „kšefty“ táhli někam jinam, ale i ona někdy drží jazyk za zuby. Ale nikdy to dlouho nevydrží. Teď když viděla, jak to v Unionu vypadá uvnitř, potřebuje se k tomu obsáhle vyjádřit.

„Tu ubohou budovu by měli zbourat a postavit znovu,“ říká. „Jen ta knihovna je holé neštěstí. A to všechno přímo v hlavním městě naší země! Vsadím se s tebou o niklák, že kdyby někdo řekl prezidentovi, co má přímo pod nosem, hned by s tím chtěl něco udělat.“

A já si pomyslím: *No, možná.* Základní škola

Union určitě není neviditelná. A Bílý dům stojí jen 6,9 kilometru od našeho domu. Kdysi jsem si to našel na Google Earth.

Ale Bejbyčce nic takového neříkám. Jen přikyvuju. Abych pravdu řekl, Bejbyčka má k superhrdince blíž než já k superhrdinovi. Když se pro něco rozhodne, můžete vsadit víc než niklák, že se to stane.

No... možná když se tomu trochu pomůže.

A JEŠTĚ NĚCO
~~~~~

A MIMOCHODEM
~~~~~

JO, A JEŠTĚ
~~~~~

RICE

7 DO NEJVYŠŠÍCH PATER

VÍTEJTE V ŘÍDICÍM STŘEDISKU.

VÍTEJ, NEREZZÁKU

TADY PRACUJU, KDYŽ ZROVNA NEDĚLÁM NĚCO JINÉHO

SVISTI!

**IDNI
JI IN ***
PROBIHA
PŘENOS

* JEN PRO NEREZZÁKA.

AHOJ, NEREZZÁKU,
JAK TI MŮŽU
POMŮCT?

JE K DISPOZICI?

MYSLÍM, ŽE ANO.
POČKEJ PROSÍM
NA PREZIDENTA.

PROSÍM
POČKEJTE

SSSUN

KLIK!

ŠŠŠUM!

...A TA MLADÁ A KRÁSNÁ HOLKA Z IPANEMY SI TU KRÁČÍ, A KDYŽ PRUDE, KAŽDÝ...

PROMIŇ,
ŽE JSEM TĚ
NECHAL
ČEKAT,
NEREZ ZÁKU.

DOBŘÍ VEČER,
PANE PREZIDENTE

VOLÁM OHLEDNĚ
ZÁKLADNÍ ŠKOLY
UNION.
MĚL BYSTE MINUT-
KU NA ROZHO-
VOR?

TLAČÍTKO

STEBOU? VŮDČKY,
CO MAŠ NA SRDCI?

FAZE
JEDNA

NO, ON TO BYL VLASTNĚ
NÁPAD MOJÍ BABIČKY.

FAZE
DŮVĚ

PLAVECKÝ BAZÉN

VZDĚLÁVACÍ
CENTRUM

HELIPAD

NOVÝ UČITEL-
SKÝ SBOR

BUFET

CUKRÁRNA

O týden později se ve škole účastním rvačky. Ale nejspíš ne tak, jak si myslíte. Napřed mi dovolte, abych vám řekl o naší Cukrárně. Pokud má něco cukrovou polevu nebo je naládované cukrem, tak to v ní najdete. Je to jen jiné označení pro naši jídelnu, protože v ní vlastně nic jiného nedostanete. Ale problém není jen v cukru. Vůbec ne. Všechny ostatní věci jsou buď smažené, nebo jsou to polotovary, produkty chemického průmyslu nebo něco na ten způsob. Určitě to nejsou věci určené k lidské spotřebě. Chtěli byste krájená jablka nebo brokolicové karbanátky? Kdepak... to musíte hledat jinde, holoubci.

Cukrárna představuje všechno, co je s naší školou špatně, a všechno je to soustředěné v jedné obrovské místnosti. Ta je naprosto zanedbaná, šíleně přecpaná, a když si nedáváte pozor, dokáže být i nebezpečná. Od stěn se odráží příšerný kravál. Máme třeba svého

stálého obědového DJ, kluka jménem Echo. Ten si vždycky připojí svůj chytrý telefon ke dvěma válcovitým přenosným reproduktorům. Všechny skladby, které se z nich pak linou, jsou necenzurované, ale zdá se, že nikomu z učitelů to nevadí. Ti chtějí jen nějak překlepat den, aniž by se pouštěli se žáky do zbytečných střetů. Nemám jim to ani za zlé. Atmosféru v místnosti bych přirovnal k... víte, že ani nevím, k čemu bych ji přirovnal? Možná k Lagosu. To je v Nigérii. Je to jedno z megaměst s osmi nebo kolika miliony obyvatel a těmi nejhoršími dopravními zácpami na světě.

Jo, to by zhruba odpovídalo.

Většina žáků na Unionu dostává oběd zdarma, včetně mě, což je bezva. Ale taky to znamená, že fronta u okýnka měří vždycky asi kilometr. Když konečně oběd dostanu, mívám už pak jen asi patnáct sekund, abych ho do konce polední přestávky stihl spořádat.

A dnes se nedostanu ani tak daleko.

Čekám v řadě s Arthurem a dalšími dvěma kamarády, Delem a Washonem. Jen tam stojíme, hledíme si svého a bavíme se o tom, jestli je lepší být Batman, nebo Iron Man. (Určitě Iron Man. Strašně mě bere lítání.) A pak někdo zakřičí—

„LETÍ!“

AŽ SE DOSTANU
DOPŘEDU, KOUPIM
TI OMLUVENKU
OD DOKTORA

NO SE
ABUELIÁ.
MOŽNÁ TAK
V DESET
VEČER.

NA
TENISKY
NE.

BLAHOPŘEJEME
NASŠEMU
MUŽZST

여기서
다이아몬드
입니다!!

TYJO, NA
TOM BURGERU
JE
SALÁT!

PODEPSANÉ
PROPUSTKY NA
ZÁCHOD!
KDO
KOUPI?

PETA
RDY

TIENE MUCHA
TAREA QUE
HACER POR
NOS OTROS
ESTA NOCHE.

POÍDTE SE MRK-
NOUŤ NA FAKT
NECHUTNÝHO,
UHRA NAZÁDECH,
JEN ZA DOLAR!

HOLČIČKY,
POSLOUČEJTE
...

TUMS

Nevím, co letí, ale radši ucuknu. Potom uslyším plesknutí. Když vzhlednu, Quaashiemu Williamsovi stéká po tričku hromada bramborové kaše.

Ohlédnu se a Quaashie Richter se tváří hrozně provinile. Něco mi říká, že ty brambory měly za cíl mě, Arthura, Delea a Vashona.

„Páni,“ řekne Vashon. „Pojďme odsud!“

Máme ve třídě hned dva Quaashie a zajímavé je, že se nemůžou vystát. Je jasné, že se chystá pěkná mela.

Jenže už jsem skoro na konci řady. A mám strašný hlad.

Arthur, Dele a Vashon nečekají, jak se rozhodnu. Rozprchnou se. Ke Quaashiemu R. přiběhne Quaashie W., a než se naděju, jsem mezi nimi — *BÁČ HO!*

PŘESNĚ O TOM JSEM MLUVIL. Sice se přímo neperu, ale rozhodně se *účastním* rvačky.

Někteří spolužáci začnou křičet. Jiní začnou házet dalším jídlem. Všechno se rychle vymyká kontrole. Už dokonce cítím v puse krev.

Počkat — ne. To je malinová marmeláda. Aspoň doufám.

Pak do toho zničehonic vstoupí zástupkyně ředitele paní Freemanová.

„Tak to by stačilo!“ zvolá. Oba Quaashie od sebe

odtrhne jako dvě poloviny velkého cheeseburgeru, ve kterém já jsem ten sýr uprostřed. Páni, jak rád ji vidím! Myslím, že mi právě zachránila život.

„Děkuju, paní F—“ začnu, ale vtom mě popadne za ruku.

„Jdeme. Všichni, jdeme do ředitelny. Okamžitě!“

„Cože?“ vydechnu.

„Slyšels, co jsem řekla. JDEME!“

Než byste řekli švec, už mě, Quaashieho

a Quaashieho vleče ven z jídelny a dál chodbou pryč.

Quaashieové na sebe pořád křičí. Křičí i paní Freemanová. Já se jí snažím vysvětlit, co se stalo, ale účinek to má asi takový, jako bych střílel z vodní pistole proti hurikánu. Nikdo si toho ani nevšimne.

Před ředitelnu nás Freemanová pustí, vejde dovnitř a zavře za sebou. A tak, zničehonic, mám malér. Za něco, co jsem neudělal.

Za něco, co jsem nikdy v životě neudělal.

Jak se to jen stalo?

POTÍŽISTOU JEDNOU PROVŽDY

Když Freemanová opět vyjde ven, pokusím se jí *znovu* všechno vysvětlit. Na to mi jenom řekne, abych se o tom zmínil před panem Diawem.

„Před kým?“ zeptám se.

„Před panem ředitelem,“ odpoví. „Před kým sis myslel?“

S panem Diawem jsem se ještě nesetkal. Letos je na škole nový. Základní škola Union mění ředitele stejně často, jako mužstvo Cleveland Browns mění trenéry.

Ale zrovna tímhle se teď nestresuju. Jenom přemýšlím, co pan Diaw udělá, až k němu přijdu do ředitelny. Já jsem tady přece oběť. Tohle všechno je obrovské nedorozumění. Chci jen dostat příležitost všechno vysvětlit a pak bude všechno v pořádku.

Že?

Když se otevřou dveře, uvidím za nimi malého

plešatého pána s odpornou kravatou a ještě odpornějším výrazem. Vsadím se, že je to pan Diaw.

„Vstupte!“ pokyne nám. „Pohyb!“

Když vstoupíme do ředitelny, leží mu na stole tři složky. Na jedné z nich vidím svoje jméno: KENNETH LOUIS WRIGHT. A to už se začnu potit. Ta složka ve mně vyvolává nepříjemný pocit. A taky to, jak na nás pan Diaw... civí.

„Víte, posoudit žáka mi trvá tak deset sekund,“ začne. „U potížístů ještě méně. A podle mě jste vy tři přesně tohle. *Potížísti*.“

Potom začne do těch složek něco zapisovat. I do té *mojí*. Nevím, co je horší — to, jak píše, nebo to, jak civí.

„Ale já nic neudělal,“ řeknu. „Fakt.“

„Mmm,“ zamručí a píše dál.

„Quaashie, hele,“ obrátím se na Quaashieho W. „Řekni mu to. Jen jsem zůstal vězet uprostřed. Vážně!“

„To je pravda, pane... ehm...“ začne Quaashie. „Moment. Jak že se to jmenujete?“

Pan Diaw vzhlédne, zavrtí hlavou a vytáhne ze šuplíku tři růžové papíry.

„To jsou formuláře pro poškoláky?“ zeptám se.

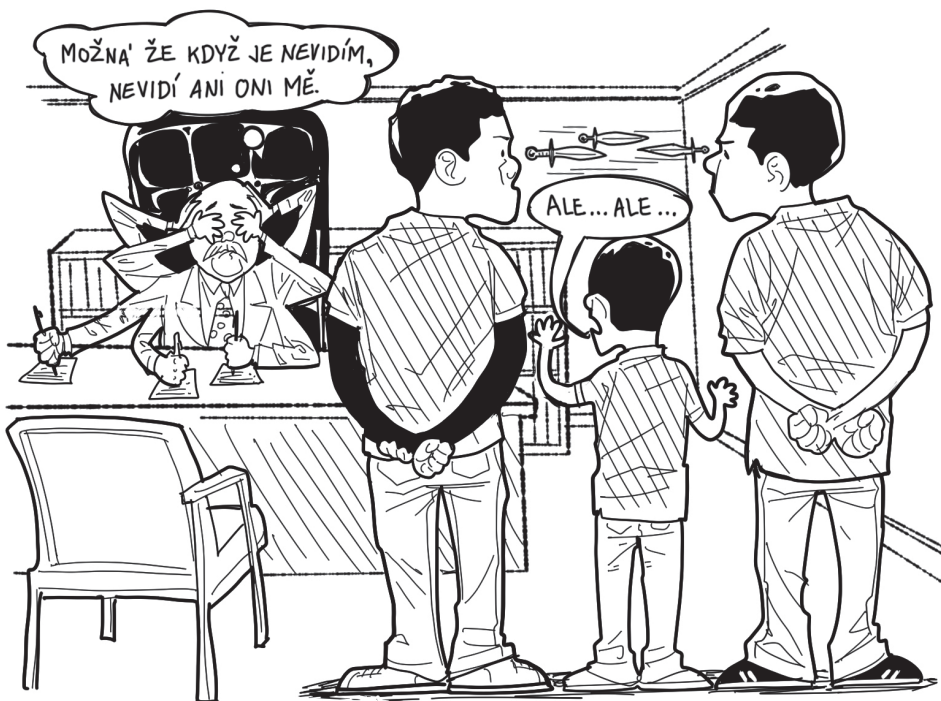
„No, pozvánky na večírek to nejsou,“ opáčí.

Nemůžu tomu uvěřit. Ale ředitel se na mě už nedívá a nechce slyšet žádné odmlouvání. Ani výmluvy. Ani popis toho, co se doopravdy stalo.

„Tento kázeňský trest si odpykáte v pátek hned po vyučování,“ oznámí nám pan Diaw.

„Ale—“ já na to.

„To je vše.“

„Ale—“

„A teď se vraťte do třídy!“

„Ale, pane řediteli—“ žasnu.

„BĚŽTE!“ zavrčí. „Dokud mám ještě dobrou náladu!“

Uvědomím si, že jsem synem smrti. Až se o tomhle dozví Bejbyčka, stáhne mě zaživa z kůže.

Tedy... POKUD se o tom dozví.

Což asi znamená jen jedno. Musím se postarat, aby se to prostě nedozvěděla.

Nijak.

PODLÝ, PROLHANÝ PES

Ředitel Diaw už mě bere jako oficiálního potížiistu. Je to v pytli. A Bejbyčka je ve škole třikrát týdně! Páni, tohle nebude snadný. Jestli se dozví, že mám zůstat za trest po škole, skončím stejně jako Shaqova krátká rapová kariéra.

Mohl bych se jí to pokusit vysvětlit. Ale jen se podívejte, jak to dopadlo s Freemanovou a s Diawem. Možná by to Bejbyčka pochopila... anebo by si na mě došlápla ještě víc než dosud. Tak dlouho se mi bude říkat babiččin mazánek, až se mi bude muset začít říkat babiččin obstarožní dědeček.

Když přijdu domů, zamírím rovnou do svého pokoje a zabořím hlavu do knížky. Není to nic složitého. Náš byt je jako knihovna. Bejbyčka má police s knížkami v každém pokoji. I v koupelně — nekecám.

KENNYHO POKOJÍK

Doma musím číst každý den. Takové je pravidlo. I v sobotu a neděli. I na Velikonoce a Díkuvzdání. V téhle chvíli před sebou jako štít držím *Buda* od Christophera Paula Curtise. Čteme to do angličtiny, což by nejspíš udělalo Bejbyčce radost. Myslí si, že je to jedna z nejlepších knížek na světě. Vlastně jsem ji četl už loni.

„Kennethe!“ zavolá Bejbyčka a já málem vyskočím z kůže. „Už třikrát jsem na tebe volala. Čteš si, nebo jen tak sníš?“

„Čtu si,“ odpovím.

„Jen abys věděl... dnes večeříme brzy. Pak máme sousedské setkání,“ sděluje mi.

„Nemohl bych zůstat doma? Prosím?“ zeptám se, i když odpověď dobře znám. Na tahle její sousedská setkání musím chodit vždycky. Většinou je to strašná otrava.

„Nene,“ řekne. „Zrovna dnes chci, abys pronesl pár slov.“

„Cože?“ vyhrknu. „Jakých slov?“

„O tom, jaké to je, chodit na tu vaši zchátralou školu. O tom bude dnešní setkání.“

Bejbyčka si na slova potrpí. Má ráda knihy. Má ráda konverzaci. A pokud vím, ráda *mluví*. A hodně.

Pokud jde o mě, já bych právě teď nejradši držel jazyk za zuby.

„Já nevím, Bejbyčko,“ zavolám. „Ty si vážně myslíš, že lidem záleží na tom, co jim můžu říct?“

Z toho, jak se na mě podívá, vycítím, že se blíží bouře v podobě dalšího kázání.

„Kennethe Louisi Wrighte,“ řekne. „Nemyslíš si, že slušné vzdělání stojí za to, aby se člověk ozval?“

„No, to jo,“ řeknu. „Ale—“

„Slova jsou naší zbraní proti tomu, co je na světě

špatně,“ pokračuje. „Proč si myslíš, že se Christopher Paul Curtis obtěžoval napsat tu knížku, co držíš v ruce?“

„Aby povyprávěl příběh?“ zkusím to.

„Ano. Ale proč?“

Chvilku nad tím přemýšlím. „Protože měl něco na srdci.“

Nato se Bejbyčka usměje, jako bych jí zavdal důvod k hrdosti. Svým způsobem je to ten nejlepší pocit na světě. Ale moc dlouho netrvá, protože potom si vzpomenu, že její vnuk je taky podlý, prolhaný pes.

„Chci, abys dnes večer vyprávěl *svůj* příběh,“ dodá Bejbyčka. „Každý nějaký má. A každý příběh má hodnotu. Jsi dost starý, abys tohle už chápal.“

Chce se mi říct: *Ale jsem taky dost starý, abych zůstal sám doma.* Ale místo toho mlčím, dokud jsem trochu na koni. Nebo dokud jsem aspoň ještě naživu.

„V kolik je to setkání?“ zeptám se.

PÁTÉ PŘES DEVÁTÉ

Když přijdeme na setkání do kostela sv. Antonína, už tam je několik lidí. Skoro samí dospělí. Myslím, že Bejbyčka není jediná, kdo chce mluvit o škole.

Ze svého projevu už jsem pořádně vyděšený. Bejbyčka si myslí, že jsem nějaký vzorný studentík, ale já jí přitom tajím, že budu za trest po škole. Jak teď mám ostatním „přednést svůj příběh“?

Když si všichni začnou sedat, rozhodnu se, že napřed vyjdu s pravdou ven. Ona je ke mně vždycky upřímná. Vždycky. Víte, alespoň tohle pro ni můžu udělat, z úcty a tak vůbec.

„Bejbyčko,“ řeknu. „Musím ti něco říct.“

„Nemohlo by to počkat, Kennethe? Už začínáme,“ řekne.

„Myslím, že nemohlo,“ já na to. „Víš, ono se dneska něco stalo—“

Ale to už mě přeruší paní Clarková, která vpředu povstane a zatleská, aby jí všichni věnovali pozornost.

„Děkuji, že jste sem dnes všichni přišli,“ pronese. „Ale obávám se, že mám pro vás poněkud nepříjemné oznámení.“

Bejbyčka už mě neposlouchá. Dívá se na paní Clarkovou.

„Co to zase bude?“ zamručí.

Divoce, přímo zběsile mi bije srdce — jo, přesně jako ve filmech, ale není to tak bezva, nejsem Vin Diesel a kolem nestojí hezké holky v minišortkách. Jsem tu jen já, mám ulepené, zpocené dlaně a rozpaky mi vyschlo v ústech. Já vím. Jsem poseroutka, co? Chci odsud zmizet.

„Bejbyčko,“ zašeptám. „Já za to nemůžu, ale dnes mi řekli—“

Ale paní Clarková mluví dál. „Právě se nám doneslo, že pan ředitel Diaw odchází ze základní školy Union, a to s okamžitou platností.“

COŽE? vydechnu v duchu.

„COŽE?“ vyhrkne Bejbyčka.

„Pan Diaw byl přesunut na jinou školu mimo náš okres,“ dodá paní Clarková — a potom začnou všichni mluvit jeden přes druhého.

ALE VŽDYT SEM SOTVA PŘIŠEL!

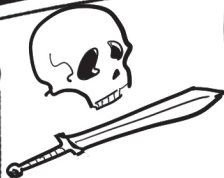
JÁ TO VĚĎELA. NIKDY TADY
NEVYDRŽÍ, ABY NĚCO
DOTAHLI DO KONCE.

... PĚT
ŘEDITELŮ ZA
ROK A PŮL!

... HANBAÁÁ!

A MY SE
DIVÍME, PROČ
NAŠI ŽÁCI
NEMAJÍ
ZAJEM

... PROTOŽE
NIKDO NEMA
ZAJEM O NĚ

Vlastně jsem toho moc neslyšel. Většinou jen poznámky o „panu Diawovi“ a „odchodu“.

A jsem si docela jistý, že na mě řada hned tak nedojde. Co k tomu taky říct?! Mám pokoj! No... alespoň prozatím.

Vím, že pro školu to není dobrá zpráva. Tohle je přesně to, co Bejbyčku na Unionu tak vytáčí.

Všichni v místnosti, včetně Bejbyčky, vrčí, prskají a vztekají se. A já zůstávám sedět na židli se zavřenou pusou, s podmračeným výrazem ve tváři.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.